

г. Карагъзовъ, който ни застигна на пѣтя на конь и придруженъ отъ единъ войникъ. Отъ тукъ вече пѣтя ставаше много стрѣменъ, та г. Карагъзовъ слѣзе, а войникътъ поведе коня. Азъ се изморихъ. Тогава капитанътъ ме качи на коня. Азъ се държахъ здраво да не падна, защото нѣкъдѣ конътъ скачаше и си навеждахъ главата да се не ударя въ нѣкой клонъ. Тука пѣтя вървеше все изъ гѣста и висока гора, каквато азъ никога не бѣхъ виждалъ. Слѣдъ единъ часъ пѣтъ ние стигнахме до единъ върхъ, на който имаше една голѣма кѣща. Когато я наближихме единъ войникъ съ пушка обикаляше наоколо и като видѣ капитанина, изсвири три пѣти съ единъ рогъ. Тогава още войници излѣзоха и поздравиха капитанина. Азъ не знаехъ каква е тази кѣща и защо живѣятъ тия войници тукъ, за това попитахъ. Казаха ми, че това било върха „Птичка-бунаръ“, а тази кѣща била българската кула, въ която живѣятъ войниците, дѣто вардятъ границата. Азъ се почудихъ. Нима сѣ такива кулитѣ, които ние виждаме отъ село толкова мѣничи? Чакахъ да вървимъ и по нататѣкъ да видя стѣната, съ която е отдѣлена България отъ Турция. Но и границата била тука. Само една пѣтека, която върви по билото на планината служела за знакъ на границата. А за да не се прѣмѣсти пѣтеката, побили сѣ на върховетѣ два голѣми камъни, единъ турски и единъ български.

Слѣдва.

Ив. Н. Зидаровъ
уч. отъ 3-о отдѣление.

СЪДЪРЖАНИЕ:

Подъ липата, стих. — *Цв. Парашкевовъ*. 2. Чудната пѣвица — *Ив. Балтаджийски*. 3. Какъ момиченцата станали зайчета, холандска приказка. 4. Пѣсень на южняка — *Водски*. 5. Червенокожи. 6. Паякъ птицеловецъ. 7. Овчарюви пѣсни, стих. — *Горка-Горчица*. 8. Камънаръ, приказка — *Чичо Тома*. 9. Писателъ и ученици отъ началното училище. 10. Свирачъ Янко на панаиря. 11. Смъртъта на зайчето — *И. Василевъ*. 12. На роговетѣ, прѣдание. 13. Какъ ловятъ бисеръ (маргаритъ), 14. Есень. 15. Есенна разходка, стих. — *Дръдо Страдлю*. 16. Учителка Лисанка — *Г. Пѣйчевски*. 17. Една разходка до турско-българската граница.
